

A falubeli legények – de még az emberek is – magányosan járkáltak a hátrába, félrevonultak a ház végibe. Estente meg a kis petróleumlámpa alatt rótták nehéz kézzel a betűt.

Közben a költőnek elfogyott a százpengőse. Hazament a kis szőlőhegyre, a kis házba, az öreg édesanyjához – parasztgyereknek.

Amikor híre futamodott, hogy otthon van, fölkerelkedett a falu. Vitték hozzá a sok verset, amit írtak. Egész szekérderekre valót. Nincs az a szerkesztő, akihez annyi verset vinnének, mint amennyit őhozzá hordtak. Nem sajnálták rá a papírt és írót. Valamennyien biztosra vették a száz pengőt. Hiszen a versek „rámentek”, ahogyan ők mondták. Meg aztán, amit a Kálmán tud, ők is csak tudják, vagy mi.

•

Azelőtt, ha az utcai hirdetőszlopokra kiragasztottak valami csinos női arcképet, bizonyos, hogy vidám lurkók bajuszt rajzoltak az orra alá.

Ma más a szokás. A kiragasztott női arcokat nem csúfítják el. Ellenkezőleg, megszépítik. Piros irónnal szép ívelt szájat festenek neki, szénnel meghosszabbítják szempilláit, megigazgatják szemöldökét, arcát is rózsaszínre mázolják.

Megállapíthatjuk, hogy az utcagyerekek szépérzéke – talán a mozi hatása alatt – fejlődött.

-i.

1933. április 28., péntek, 4. old.

Körkép

A bridzs egyre több hívet hódít. Csaknem minden társaságban azonnal megalakul egy-egy bridzsező csapat.

Egyik színésznőnk sokáig ellenállt az uralkodó áramlatnak. Semmi áron sem akart megtanulni bridzsezni. Végül egyik napról a másikra azzal lepte meg ismerőseit, hogy kitűnően játszik.

– Kénytelen voltam beadni derekamat – mondotta –, mert rettentő sok bajt okozott nekem az, hogy eddig nem játszottam. Valamit csak kellett csinálnom, én tehát az emberszólás művészetét gyakoroltam. Ebből aztán annyi kellemetlenségem támadt, hogy jó idő kell hozzá, amíg sikerül a dolgokat rendbe hoznom. Azóta – nehogy megint eljárjon a szám – mihelyt társaságba lépek, azonnal leülök a bridzsezők közé. Ott aztán vagy pletykálunk, vagy bridzsezünk ...

•

Az utóbbi sűrű idegenjárás alkalmával láttuk egy budai útkereszteződésnél, hogy egy hölgy nagyon nézegeti a járműveket igazgató rendőrt. Többször visszafordul utána, mintha valamit keresgélne emlékezetében. Egyszerre kitörő örömmel rohan a kocsit felé:

– Bonjour, monsieur, c'est vous? – kiáltja.

– Bonjour, madame, ah vous êtes ici, à Budapest? Ah quelle surprise – hadarja kitűnő francia kiejtéssel a magyar rendőr.

Amint kiderült, a magyar rendőr abban a francia városkában volt hadifogoly, ahol a hölgy lakott. Épp az ő gazdaságukban dolgozott. Annyi év után, a szokatlan formaruhában is ráismert a francia nő a magyar fiúra.

•

Pista, a pajkos, szófogatlan fiú, megsemmisítő fölényel bánik szüleivel.

Annál meglepőbbnek találta édesanyja, hogy egy délben határtalan nyájassággal köszöntötte mindjárt az ajtónál:

– Kezedet csókolom, édes, drága, jó anyukám.

Az anya egy pillanatig elbámult, lefegyverzetten. Majd hirtelen felülkekedett és szigorú hangon kérdezte:

– Mit csináltál, te haszontalan?

– Honnan tudod, anyukám? – hangzott a felelet.

•

Az állatkedvelő író, hatodik emeleti lakásába, kutyája, macskája, teknősbékája, tancoló egere és különböző madarai mellé, utóbb egy mókust is szerzett.

A mokus vígan ugrált-bukfencezett kalitkájában s szabadon is, szerte a lakásban.

A napokban egy délelőtt, véletlenül senki se tartózkodott odahaza az író lakásában. A gyerekek iskolában voltak, a cseléd elment bevásárolni, az író pedig kutyáját vitte le sétálni. Mielőtt azonban elment volna, kinyitotta az ablakot, hogy a dohányfüst kimenjen a szabadba.

Egy jó óra múlva az író hazafelé tartott a kutyájával, amikor azt látta, hogy lakásuktól néhány háznyira, az utcán, egy mókus sétál vele szemben. Ropantul elcsodálkozott ezen a különös látványon. Eddig még sohase látott mókust egyedül sétálni az utcán.

Odafönn aztán kiderült, hogy a mókus nincs sehol, s az, akivel szembe találkozott, az ő mókusa volt.

Valószínűleg unta magát egyedül, s a hat emeletnyi magasságból, néhány könnyed szökelléssel, egyszeriben lenn termett a forgalmas utcán.

Odalenn nagyon jól érezhette magát, mert csak nagynehezen sikerült becsalogatni a járdára állított kalitkájába.

1933. május 17., szerda, 8. old.

Képeskönyv

Egyik sétaterünkön történt.

Jókedvű diákok, italos hajnali hazatéréskor, három egymást követő napon, kicserélték két bolt cégtábláját.

A kereskedők megunták a bosszantást, s titkosrendőrt állítottak a tettesek kipuhatolására.

A két fiatalember, úgy látszik, megneszelte a dolgot, mert a negyedik nap hajnalán nem csinált semmit. Leültek egy padra, kabátjuk tömött zsebéből diót s egy-egy félkilós súlyt szedtek elő, a padon gyanútlanul törögettek és eszegették a diót. A titkosrendőr többször elsétált előttük, ők azonban nyugodtan tovább törték a diót. Később megkínálták vele az ismeretlen urat. Az eleinte nem akarta elfogadni, de miután látta, hogy rendes úrifükkal van dolga, leült középük, s velük együtt csemegézett.